

Zien voorbij de horizon

Colofon

ISBN: 978 90 8954 274 8

1e druk 2011

© 2011 Margreet de Boer

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Ontwerp omslag: Margreet de Boer

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Zien voorbij de horizon

Het verhaal van een jonge vrouw die
geconfronteerd wordt met haar helderziende gave.
Deze gave doet haar vermoeden dat de dood een illusie is.

Margreet de Boer

INHOUDSOPGAVE

1	Het Louvre	7
2	Mijn geboortehuis	12
3	Vier jaar later	18
4	Hoog Soeren	22
5	Kennismaking met Laura	38
6	Basiskennis voor helderzienden	44
7	Hermitage la Cruche	51
8	Voorschouw in het voorportaal van de Notre Dame	61
9	Mijn eerste ervaring in een tempel	74
10	Hauteville sur Mer	79
11	De bekentenis van Bram	84
12	Côte d’Emeraude	91
13	Mont Saint-Michel	97
14	Het bestaan van geheime documenten	106
15	Vooroordelen	115
16	Naar Groningen	120
17	De overgang van Gerben	122
18	Afgescheidenheid is een illusie	127
19	Hypnosesessie in Parijs	138
20	Onze zoektocht in Bretagne	149
21	Kennismaking met monsieur De Thomé	153
22	Het Landhuis in Dol	161
23	Immanuel Kant	172
24	Vertwijfeling	175
25	Onze Vrije Wil	180
26	Schoonmaak van de Grafheuvel	190
27	De Tempel	203
28	Ontdekking van de bibliotheek	211
29	Wat is ‘Werkelijkheid’	224
	Biografie	248
	Dankbetuiging	249

1

Het Louvre

Voordat ik naar de universiteit ging, wilde ik nog een keer naar Parijs, naar het Louvre. Ik wilde daar met name de afdeling Egyptische oudheden bezoeken, omdat ik mijn volgende rondreis goed wilde voorbereiden. Het was mijn plan om over twee jaar door dit mysterieuze land te gaan reizen.

Zonder al te veel vertraging had de trein mij op mijn plaats van bestemming gebracht.

Ik was alleen gegaan. Dit had ik wel geleerd de afgelopen twee jaar tijdens mijn omzwervingen langs familie in Canada en Brazilië. Ik ben eraan gewend geraakt om alleen te reizen en ik vind het nu zelfs heerlijk.

Even alleen maar rekening te mogen houden met je eigen wensen, geeft dat vrije gevoel dat aan vleugeltjes doet denken.

Tijdens mijn rondgang door dit indrukwekkende museum, waar de historie van de muren druipt en waar je het verleden kunt voelen, ruiken en horen fluisteren, liep ik een man tegen het lijf die op een mysterieuze manier ook deze emoties leek te ervaren.

Vanaf dat moment vloog ik niet meer alleen, maar vlogen we samen.

Dat gebeurde als volgt: op een gegeven moment zat ik even op een bankje een broodje te eten toen ik een tiental meters verderop een man zag staan met een catalogus in zijn hand. Ik schatte hem rond de vijftientig.

Plotsklaps werd ik door zijn uitstraling gegrepen. Rond mijn

zonnevlecht ging het tintelen en het leek wel of de man dit ook gewaar werd, want hij draaide zich ineens naar mij toe en keek mij onderzoekend aan.

Ik knikte wat verlegen en voelde me een beetje betrappt.

“Hoi,” zei hij. “Non, non, ah, bonjour,” en er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. Ik wist door het ‘hoi’ meteen dat hij een Nederlander was.

Op de een of andere manier fascineerde hij mij en ik beantwoordde zijn groet ook met: “Hoi.”

Hij liep in mijn richting en vroeg of ik ook een liefhebber was van deze kunst. Ik bleef zitten en met mijn mond nog vol, knikte ik bevestigend naar hem.

Hij vroeg of ik het goed vond dat hij naast me kwam zitten. Ik knikte uitnodigend naar hem, waarna hij naast mij plaatsnam.

Bijna onbeschaamd, met een niet mis te verstane blik van bewondering in zijn ogen, bekeek hij mij.

Hij begon meteen te vertellen over zijn passie voor de Egyptische kunst en met name over de geheimzinnige boodschappen die de hiëroglfen leken te bevatten. Ook hun kijk op het leven en hoe het leven na de dood eruit zou zien, boeide hem mateloos.

Hij vertelde dat hij culturele antropologie studeerde in Groningen.

Al van af kinds af aan was hij gefascineerd door oude culturen. Vooral hun gewoonten en rituelen fascineerden hem en natuurlijk ook de indrukwekkende architectuur.

Het was een waterval van woorden, maar een waterval waarop ik meteen verliefd was.

Ik had nog twee broodjes en bood hem er een aan. Hij glunderde en pakte het broodje spontaan aan.

Met volle mond vertelde hij enthousiast verder en wees mij op de muur van de nagmaakte graftombe en vertelde mij

dat hij net een poging had gewaagd om de hiëroglyfen die erop waren aangebracht te vertalen.

“Weet jij iets van hiëroglyfen af?”

Ik knikte en vertelde hem dat mijn passie voor deze kunst was ontstaan rond mijn tiende jaar. Toen was ik al begonnen met het bestuderen van hiëroglyfen en uiteindelijk was het mij redelijk gelukt om deze symbooltaal onder de knie te krijgen.

“Waar hebben ze het toch allemaal over in die hiëroglyfen? Ik kan er geen touw aan vastknopen.”

Toen vertelde ik hem dat men indertijd doormiddel van hiëroglyfen allerlei zaken op de muren van de grafkamers vastlegde. Bijvoorbeeld de heldendaden van de overledene, maar dat niet alleen, ook de gewone dagelijkse dingen, zoals voorschriften voor huishoudelijk gebruik, maar ook recepten voor het bereiden van medicijnen; allemaal nuttige dingen die de overledene nodig kon hebben in de onderwereld. De farao's lieten op deze manier ook hun heldendaden vastleggen op de tempelmuren. En op de muren binnen de tempels, waar het gewone volk niet mocht komen, werden de wetten van de natuur afgebeeld.

Hij zat met belangstelling naar me te luisteren en vroeg: “Maar hoe moeten die tekens dan begrepen of opgevat worden? Mijn ervaring is, dat als ik ze letterlijk probeer te vertalen, er een vreselijk abracadabriverhaal ontstaat, waar geen touw aan vast te knopen is.”

“Ja,” beaamde ik en lachte, “het is een vreselijk ingewikkeld lettersysteem dat ook nog eens op verschillende manieren geïnterpreteerd kan worden. En daar komt bij dat de teksten vaak symbolisch bedoeld zijn. Als je dat niet doorhebt, lijkt het inderdaad een ratjetoe.”

“Ik ben er al zo vaak mee bezig geweest. Ik heb er mijn hoofd zowat over gebroken,” zei hij met een zucht.

We hadden de broodjes op en keken elkaar wat afwachtend aan.

Toen stak hij mij zijn hand toe. “Mijn naam is Rick, en ik kom uit Houten,” zei hij met een innemende lach.

“En ik ben Femke en kom uit Appelscha.”

“Appelscha, waar ligt dat?”

“In Friesland. Zeg Rick, zullen we samen de hiëroglyfen op de muur van die graftombe gaan bekijken?”

Rick knikte enthousiast, stond meteen op en terwijl we in de richting van de graftombe liepen zei hij: “Gelukkig zijn er veel teksten bewaard gebleven onder het zand.”

We liepen er samen naartoe en zonder al te veel moeite vertaalde ik een paar hiëroglyfen.

“Gegroet, grote god, U die Meester van de gerechtigheid zijdt!

Ik ken U, ja, ik ken uw naam.

En ik ken de namen van de tweeënveertig goden die met U verblijven.

Ik heb mijn medemens niet slecht behandeld.

Ik heb geen kwaad begaan,

Ik ben rein, Ik ben rein, Ik ben rein.”

Hij keek mij verrast aan. Onze ogen hielden elkaar een ogenblik vast. Er sprak bewondering uit zijn ogen. Toen deed hij een stap naar achteren en nam mij van top tot teen op.

Zijn gezicht begon te stralen en spontaan zei hij: “Mag ik je uitnodigen om straks samen wat te gaan drinken?”

Ik voelde een golf door mijn onderbuik gaan en bekeek hem met nog meer belangstelling.

Hij had een forse lichaamsbouw en was meer dan een kop groter dan ik. Zijn gezicht was hoekig en zijn diepliggende bruine ogen staken donker af bij zijn ietwat bleke gelaatskleur. Zijn golvende donkere haar was in een staart bijeen gebonden.

Ja, ik was in één klap smoorverliefd en de rest van de dag brachten we samen door.

In een nabijgelegen café aten we taart en dronken we warme chocolademelk met rum.

“Ik ga ook in Groningen studeren,” vertelde ik hem.

“Vrienden van mij zeggen dat het een goede universiteit is en een te gekke stad. Hoe bevalt het jou?”

“Ja, geweldig. Groningen is inderdaad te gek en de universiteit is prima. Wat ga je studeren?”

“Medicijnen.”

Deze ontmoeting luidde het begin in van een ongelofelijk boeiende periode in mijn leven.

Een periode waarin veel vragen beantwoord werden, vragen die te maken hadden met het voortbestaan van de ziel na de dood.

Mijn geboortehuis

Bij de achterdeur gooi ik mijn fiets op de grond en kijk omhoog naar het slaapkamerraam van Jiske. Ik zie nog net haar blonde hoofd wegschieten achter het gordijn en zeg bij mijzelf: “Ja kom, laten we verstoppertje gaan spelen!” Nog voordat ik op de deur kan kloppen, gaat deze al open en vrolijk zeg ik tegen de grote man die breeduit in de deuropening staat: “Dag, meneer Boomsma. Ik kom met Jiske spelen.”

Het is even stil, dan zegt boer Boomsma: “Jij komt helemaal niet met Jiske spelen en jij zult ook nooit meer met onze Jiske spelen!”

Mijn ogen glijden verbouwereerd langs de vuile overall omhoog naar het gezicht van de vader van Jiske. Zijn grijze ogen kijken mij kil aan.

Ik schrik en stamel: “Heb ik wat verkeerd gedaan?”

“Erger zelfs, jij bént verkeerd,” zegt hij met dreigende stem terwijl hij door zijn knieën zakt en mij diep in mijn ogen kijkt. Bang geworden bijt ik in mijn hand, wankel een paar passen achteruit en kijk hem met grote ogen angstig aan.

“Laat dit duidelijk zijn Femke, wij zijn christenen en die spreken niet met de doden. Alleen heksen spreken met de doden. Vort, maak dat je wegkomt en laat je hier nooit meer zien! Jij hebt de duvel in je!”

Boer Boomsma draait zich om en slaat de deur voor mijn neus dicht. Ik staar er een ogenblik verward naar en kijk dan omhoog, naar het slaapkamerraam van Jiske, maar ze is verdwenen.

Dit was de eerste negatieve confrontatie die ik als zesjarig meisje had met betrekking tot mijn helderziende gaven.

Ik werd aan het begin van de jaren zestig, als nakomertje in ons gezin, geboren in het Friese dorp Appelscha. Daar runden mijn ouders een boerenbedrijf met Fries melkvee. Vlak na mijn geboorte in 1976 vlijde Thijs, mijn elf jaar oudere broer, zich naast moeder en mij op het grote bed en zei glimlachend: “Kijk mam, Femke krijgt ook rood haar, dat kun je nu al zien en dan zal ze ook wel sproeten krijgen. Wat een geluk, dan ben ik niet meer de enige met een sproetenkop hier in huis!”

“Kom nou toch, lieverd, je bent de knapste vent van de wereld met je rode krullen en die sproetjes staan zo ondeugend, daar wind je straks alle meisjes mee rond je vinger!” glimlachte mijn moeder Wytske.

Nu mijn moeder in het kraambed lag, zwaaide Anna, haar ongetrouwde zus, de scepter in het huis. Anna ging op zoek naar de beide zoons die beloofd hadden de tafel te dekken.

Thijs was een stille jongen, nogal bedachtzaam en Bram was een luidruchtige puber van veertien, die veel aandacht opeiste. Zo jong als hij was, wist hij nu al dat hij later soldaat wilde worden.

Bram noemde zijn broer ‘de papiervreter’, omdat Thijs vaak met zijn neus in de boeken zat om precies te willen weten, hoe alles in elkaar stak. Thijs schreef zelf verhalen en blonk ieder jaar weer uit in het maken van sinterklaasgedichten.

Ter gelegenheid van de geboorte van zijn nieuwe zus had hij ook een gedichtje gemaakt en daar een mandala omheen getekend. Mandala’s tekenen vond hij fascinerend, daar ging hij helemaal in op.

Bram begreep hier niets van.

Nee, natuurlijk niet, dat snappen stomme soldaten ook niet, vond Thijs.

Hij was net klaar met het inpakken van zijn cadeau, toen hij tante Anna hoorde roepen en hij rende naar beneden. In de keuken trof hij zijn tante en Bram aan die stonden te bekvechten.

“Verdraaid, Bram, luister voor de verandering nou eens een keertje naar me. Was eerst die modder van je handen, zo kun je toch niet de borden uit de kast halen,” riep tante Anna verontwaardigd. “En luister, Bram, zet ook een fles rode wijn bij het bord van je vader en leg de kurkentrekker ernaast, daar heeft hij om gevraagd.”

Gewoonlijk werd er alleen water gedronken bij de warme maaltijd, maar nu was het feest.

“Dan wil ik bier,” schreeuwde Bram.

“Nee, Bram, pak de cola maar uit de koelkast, je weet best dat je nog geen bier mag van je vader,” antwoordde Anna geërgerd.

“Ja, kom nou, waarom niet?”

“Bah, Bram, houd nou eens op. Het is feest,” mengde Thijs zich in het geruzie.

“Ja, daarom ook! Daarom wil ik bier,” probeerde Bram het nog een keer.

Riekele, de vader van de jongens, verscheen in de deuropening. Hij was zojuist van boven gekomen waar hij zich, na een lange dag hard werken, gedoucht had. Vanaf de bovenverdieping had hij het geharrewar al gevolgd en boos zei hij: “Is het weer zover. Houd je kop, Bram, en doe wat je gezegd wordt!”

“Pa, ik ben oud genoeg voor bier,” hield Bram vastberaden vol.

Riekele pakte zijn zoon stevig bij zijn bovenarmen en dwong

hem hem recht in de ogen te kijken. Bram was stil. Hij had ontzag voor de blik in de ogen van zijn vader.

“Wacht maar, tot ik later groot ben,” mompelde hij en keek gemeen terug.

Riekele grijnsde alleen maar en zei: “Vooruit, schiet op, help je broer met tafeldekken.”

De boerderij had een grote woonkeuken met openslaande deuren, die toegang verleenden tot een breed terras met een grote bloementuin. Daarachter prijkte een sfeervolle, ouderwetse boomgaard.

Thijs versierde de stoel van moeder met slingers en legde zijn cadeau op haar bord. Daarna bekeek hij tevreden de tafel en zei: “Alles staat klaar, tante Anna. Zal ik ma gaan halen?”

“Ja, dat is goed, knul.”

“Mam, kom maar naar beneden,” riep Thijs en hij hield trots de deur voor haar open.

Ze hadden allemaal een vaste plaats aan tafel, maar toen iedereen zijn plaats had ingenomen viel de lege stoel aan het eind van de tafel ineens op.

Op het bord had Thijs een waxinelichtje neergezet en daar een paar roosjes omheen gelegd. Hij wilde bij deze gelegenheid ook zijn overleden tweelingbroertje Thomas gedenken. Hij had zijn tweelingbroertje eigenlijk nooit gekend. Thomas overleed, toen hij pas een halfjaar oud was, aan een hersenvliesontsteking. Maar Thomas was voor Thijs niet echt dood. Nee, voor Thijs leefde hij nog steeds, maar dat probeerde hij wel voor zo veel mogelijk mensen geheim te houden. Behalve dan voor zijn moeder. Zij had het op een dag ontdekt toen hij heel geconcentreerd aan het schrijven was. Wytske had zich verwonderd over zijn manier van schrijven; zijn hand waarin hij de pen hield, leek wel automatisch over het papier te gaan. Voorzichtig had ze hem ernaar gevraagd en toen had hij haar

zijn geheim onthuld. Maar onmiddellijk had hij haar plechtig laten beloven er met niemand over te praten. Sommige klasgenoten maakten hem uit voor *een rare* die ze niet allemaal op een rijtje had.

Riekele trok de fles rode wijn open en terwijl hij naar zijn vrouw toeliep zei hij: “Dat zal je goed doen, meid.” Hij schonk haar glas vol en gaf haar een tedere kus op het voorhoofd. “Kom laten we allemaal proosten op mama, want zij heeft het toch maar weer geflikt! En natuurlijk ook op jullie nieuwe zusje, Femke!”

Wytske straalde.

“Nu mijn cadeau, mam!” Thijs keek vol verwachting toe hoe zijn moeder het pakje openmaakte. “Hardop voorlezen ma,” zei Thijs.

Zij kwam in dit nieuwe lichaam met maar een opdracht

Om Liefde, Licht en Leven door te geven.

Help haar met deze opdracht.

Wees aanwezig als de schijn haar dreigt te gaan bedriegen.

Troost en steun haar, als zij meent haar doel te gaan verliezen.

Breng haar dan weer bij haar ‘Zelf’ terug.

Dat ‘Zelf’, dat Leven, Licht en Liefde is.

Wytske was zichtbaar geëmotioneerd en stotterend vroeg ze aan Thijs: “Heeft hij ...” ze knikte naar het lege bord, “je daarbij geholpen?”

Thijs knikte. Verlegen glimlachend wierp hij een blik naar de lege stoel.

“Bedankt,” fluisterde Wytske schor.

Riekele was ook op de hoogte van de vreemde gave van zijn zoon, maar wist niet wat hij ermee aan moest. Hij hield zielsveel van zijn zoon, maar het fenomeen helderziendheid paste niet in het plaatje van zijn calvinistische opvoeding en daarom had hij zich voorgenomen over dit onderwerp maar te zwijgen.

“Kom op, jongens, nu eten, anders wordt het koud,” schreeuwde Bram. “Thijs je bent niet goed bij je hoofd! Op school zeggen ze ook dat je ze ziet vliegen!”

Zijn opmerking werd door de anderen genegeerd.

“Dank je, Thijs. Het is een prachtig gedicht,” zei Riekele.

“Bedank hem maar,” voegde hij er wat moeizaam aan toe.

“We zullen het gedicht goed voor Femke bewaren en het haar geven als ze groot is,” zei Wytske zacht.

Vier jaar later

Bram zat in het examenjaar van de middelbare school. Zijn ouders gingen er als vanzelfsprekend van uit, dat hij het boerenbedrijf in de toekomst zou overnemen. Bram vond boeren een mooi beroep, maar bij het vooruitzicht dat hij voor de rest van zijn leven aan deze plek vast zou zitten, kreeg hij het benauwd en kwam er iets in hem in opstand. Hij had veel van zijn vader geleerd en zij konden ook goed samenwerken, maar er was meer onder de zon dat hem boeide. Onze ouders hadden er al herhaaldelijk bij hem op aangedrongen zich te laten inschrijven aan de Hogere Landbouwschool te Wageningen.

“Ik ga het hun vanavond vertellen,” zei hij vastberaden in zichzelf.

Het was broeierig die avond in juni.

Bram had koffiegezet en terwijl hij de bekers volschonk, zei hij: “We kunnen nog fijn een poosje buiten zitten.”

“Ja, heerlijk, jongen,” zei Wyske die net de kleine Femke in haar pyjama had gestoken. Riekele was moe en wilde eigenlijk eerst gaan douchen, maar Bram hield hem tegen.

“Pa.” Bram schraapte zijn keel. “Pa, mama, ik moet jullie wat vertellen.”

Zijn vader keek hem vragend aan en zei: “Zeg het maar, jongen.”

“Pa, ik heb besloten niet naar Wageningen te gaan. Ik wil geen boer worden. Ik wil het leger in.”

Er volgde een lange stilte, waarin een ieder zijn koffie opdronk. De koeien loeiden klagend. Er was onweer op komst. Eindelijk deed Riekele zijn mond open en keek Bram lachend

aan: “Kom nou toch, Bram, soldaatje spelen is leuk voor kinderen maar daar ga je toch zeker niet je beroep van maken! Wie gaat er nu de oorlog opzoeken, wees blij dat er hier vrede is!”

Bram voelde zich nerveus worden en zwaaide met zijn hand door de lucht om zijn vader te onderbreken. Vastberaden zei hij: “Nee pa, ik meen het, ik wil het leger in. Om vrede te handhaven heb je ook militairen nodig! Ik heb hier lang genoeg over nagedacht. Mijn besluit staat vast en ik vraag jullie mij te steunen.”

De atmosfeer werd steeds broeieriger; de koeien leken nog nadrukkelijker te loeien. Riekele keek omhoog, de donkere wolkenlucht in.

Wyske stond op. Ze had niets gezegd, alleen maar bezorgd naar haar man gekeken. “Zal ik de koffiepot nog eens halen?”

Riekele snoof de lucht op. “Wacht maar even schat, het gaat onweten. Bram, help me even de boel controleren. Wil jij de merries op stal zetten?”

Bram stond zwijgend op, liep naar het wekje naast de paardenstal, bracht de twee merries naar binnen en vergrendelde de deuren. Riekele liep naar de koeienstal. Hij voelde zich verward en moe. De mededeling van zijn zoon had hem diep geraakt. Hij kende zijn zoon. En de vastberadenheid in de stem van Bram herkende hij maar al te goed.

In de verte begon het te rommelen. Het onweer kwam dichterbij.

Bram keek zijn vader vragend aan. Hij wilde eigenlijk, zoals iedere zaterdagavond, naar het dorp om daar een pilsje te pakken met zijn vrienden, maar er moest nog het een en ander besproken worden, vreesde hij.

“Ja, ga maar jongen, we praten er nog wel over,” zei Riekele vermoeid toen ze richting de boerderij liepen.

Toen begon het te bliksemen. De grote donderslagen die daarop volgden deden de boerderij op zijn grondvesten trillen. In het gezin was er niemand echt bang voor onweer, maar het bleef altijd een beetje spannend op een afgelegen boerderij, midden in de polder.

“Ik hoop maar dat het flink gaat regen; het land heeft het nodig,” mompelde Riekele.

Zijn gezicht stond somber. De mededeling van zijn zoon was als een mokerslag aangekomen. Zijn toekomst, zijn droom, zijn hele planning, alles werd in één klap op zijn kop gezet. Waarom had hij hier niet eerder iets van gemerkt? Kende hij zijn zoon dan zo slecht? Allerlei gedachten flitsten door zijn hoofd. Zijn vrouw keek hem bezorgd aan. “Het zal wel in de lucht zitten,” glimlachte ze onzeker.

“Ja, ja, dat zal wel. Ik ga nu doen wat ik al lang van plan was: douchen.”

Bram was, zoals iedere morgen, al bezig in de stal. Hij hielp zijn vader iedere morgen voor dag en dauw met het melken van de koeien. Hij wist niet beter, of dat hoorde erbij.

“Morgen, jongen.”

“Hoi pa, heb je wat geslapen?”

“Ja, dat ging wel, en jij?”

“Pa, ik ...”

“Nee, jongen,” onderbrak Riekele hem en legde zijn hand op Brams schouder. “Ik heb het er nog eens met je moeder over gehad.” Hij zweeg en keek zijn zoon in de ogen, maar Bram sloeg zijn ogen neer en staarde ongemakkelijk naar zijn klompen.

“Van onze steun kun je verzekerd zijn.” De stem van Riekele klonk hees. Het gezicht van Bram ging stralen en hij omhelsde zijn vader uitbundig. “Echt waar, pa?”

“Ja, het is goed jongen, ga er maar werk van maken.”